

LBRIS

We know
books

YAIR AGMON • ORIYA MEVORACH

O ZI DIN OCTOMBRIE

Patruzeci de eroi, patruzeci de povestiri

Traducere din limba ebraică și note de
IRINA WEINBERG

EDITURA OMNIUM
BUCUREȘTI • 2024

CUPRINS

Primul cuvânt-înainte: De ce această carte?	11
Al doilea cuvânt-înainte: Cum?	19
Harta evenimentelor din 7 octombrie 2023	25
<i>Tu ții ușa, eu fetița!</i>	
Povestea lui Shay-Li Atari	29
<i>Miracolul „candelei” cu vaselină</i>	
Povestea fraților Daniel și Neria Sharaby	45
<i>Acum, poate ar trebui întărită puterea mamelor</i>	
Povestea lui Tali Hadad	55
<i>Exact inversul acelor povești eroice</i>	
Povestea lui Shlomo Ron	62
<i>O generație de eroi</i>	
Povestea lui Matan Abergil	67
<i>Am încercat din răsuferință să ajut</i>	
Povestea lui Gali Eilon	76
<i>Dacă merg cu mașina de Shabbat, mă duc să salvez vieți</i>	
Povestea Ambulanței 54	86
<i>Ea a decis să fie o luptătoare</i>	
Povestea lui Eden Levy	102
<i>Gașca mă așteaptă la petrecere</i>	
Povestea lui Youssef Alziadna	108
<i>Până la ultimul platură</i>	
Povestea lui Amit Mann	120
<i>Să murim ca oameni liberi</i>	
Povestea lui Yotam Haim	130
<i>Ucis pe pământul pe care l-a iubit</i>	
Povestea lui Uriel Avraham	140

Cel mai puțin mediocru om din lume

Povestea lui Gay Simhi 147

Am plâns, pentru că am simțit că și noi suntem parte

Povestea Camillei Jeslava 155

Ca un anarhist bun

Povestea lui Aner Shapira 165

Mă duc să-mi salvez fiii

Povestea lui Eyal Aharon 175

Îl simt pe tata tot timpul.

Povestea lui Denis Blanky 189

Adrenalina ajută, dar și tata

Povestea lui Ofek Livni 194

Mi-a fost frică să nu observe cineva că nu am nicio legătură

Povestea lui Eran Masas 200

Menirea mea este să aduc copii pe lume

Povestea Michaeliei Koretsky 210

Cine se îndrăgostește la primul date?!

Povestea lui Netta Epstein 221

Am acasă un cal sălbatic

Povestea lui Yehonatan „Barnash“ Tzor 228

Comandant în versiunea feminină

Povestea lui Or Livni Ben Yehuda 237

N-am vrut să fiu erou, dar așa s-a întâmplat

Povestea lui Rami Davidian 253

Tată, să nu ne lași singuri!

Povestea lui Hadar Bachar 261

Tatăl meu era cu adevărat cel mai tare

Povestea lui Avi Omer 268

Chiar și Regele David l-a biruit pe Goliat cu pietre

Povestea lui Yonatan Elazari 278

I-am lichidat pe amândoi din WC

Povestea lui Elia Lilienthal 286

Ies, sunt teroriști

Povestea lui Moran Tadgi 291

Nu doar am văzut moartea, ci am și îmbrățișat-o

Povestea lui Miki 302

Tot ce a făcut, a făcut perfect

Povestea lui Yakov Krasniansky 312

Fiecare cu propriul bungee jump

Povestea lui Shahar Butzchak 322

Am urlat ca o nebună, până m-am calmat

Povestea lui Nasreen Yosef 333

Două lucruri m-au ținut în viață

Povestea lui Yadin Gellman 344

Erou este cel ce nu poate sta deoparte

Povestea fraților Noam și Yishay Slotki 355

Tocmai când era în saboți

Povestea lui Ido Harush 363

Cutia cu legume feliate

Povestea lui Yitzhar Hofman 370

Sfârșitul era știut dinainte

Povestea lui Shay Ashram 380

Nu ne vom preda, indiferent ce se va întâmpla

Povestea lui Yohai Dukhan 392

Dacă nu eu, atunci cine?

Povestea lui Daniel Perez 409

Sfințirea vieții

Povestea lui Yossi Landau 435

Mulțumesc, tată, că trăiești!

Povestea lui Emily și Thomas Hand 447

Mergem pe drumul acesta, drumul alb

Povestea lui Awad Darawshe 463

Scurtă prezentare a evenimentelor din 7 octombrie 2023,

antecedentele și consecințele lor 470

Alerte roșii, adăposturi antiaeriene și adăposturi interne 477

Harta evenimentelor din 7 octombrie 2023

Harta de pe pagina următoare se bazează pe o combinație de informații provenite din surse oficiale și neoficiale. Am folosit rapoarte guvernamentale, inclusiv site-urile Bituah Leumi (Institutul Național de Asigurări) și IDF (Israel Defense Forces – Armata de Apărare a Israelului); inițiative private care au cartografiat și documentat evenimentele masacrului; ziare și interviuri cu membri ai echipelor de intervenție. În cazul unor disparități între diferitele relatări, ne-am bazat pe cea mai meticuloasă dintre ele. În mod similar, am acordat mai multă importanță mărturiilor directe decât altor rapoarte. Este posibil să fi comis greșeli și ne cerem sincer scuze dacă s-a întâmplat. Eroii căzuți își au pentru totdeauna locul în inimile noastre și am încercat să le spunem poveștile în măsura posibilităților noastre.

Lista de surse principale este aranjată în funcție de gradul de utilizare:

- https://yuval-harpaz.github.io/alarms/oct_7_9.html
- <https://www.edut710.org/>
- <https://www.710360.kan.org.il/5>
- <https://www.kan.org.il/content/kan-news/defense/558406/>
- <https://laad.btl.gov.il/Web/He/HaravotBarzelWar/Default.aspx>
- <https://www.idf.il/נופלים/חללי-המלחמה>

LB RIS

Locuri	Uciși	Ostatici	Durata (ore sau zile)
Alumim (kibbutz)	31	3	2 zile
Be'eri (kibbutz)	134	33	2 zile
Ein HaShelosh (kibbutz)	4	0	2 zile
Erez (kibbutz)	1	0	27 ore
Erez Punct de control	10	7	10 ore
Holit (kibbutz)	15	6	13 ore
Kerem Shalom (kibbutz)	5	0	2 zile
Kfar Aza (kibbutz)	64	19	2 zile
Kissufim (kibbutz)	17	1	21 ore
Kissufim Avanpost	32	0	15 ore
Magen (kibbutz)	3	1	2 zile
Mavki'im Intersecție	1	0	1 oră
Meflasim (kibbutz)	1	0	7 ore
Meflasim Intersecție	47	7	3 zile
Mivtahim	15	0	3,5 ore
Nahal Oz (kibbutz)	16	6	9,5 ore
Nahal Oz Avanpost	66	11	13 ore
Netiv HaAsara	19	0	14 ore
Nir Am (kibbutz)	2	1	20,5 ore
Nir Oz (kibbutz)	31	86	9 ore
Nir Yitzhak (kibbutz)	7	8	14 ore
Nirim (kibbutz)	5	8	7 ore
Nova Music Festival	364	44	7,5 ore
Ofakim	52	0	2 zile
Patish	0	0	0
Poga Avanpost	15	0	6 ore
Pri Gan	5	0	2 zile
Psyduck Petrecere	17	0	10 ore
Re'im (kibbutz)	18	4	2 zile
Re'im Base	8	0	11 ore
Sderot	56	1	2 zile
Sha'ar HaNegev Intersecție	31	0	3 zile
Sufa (kibbutz)	3	0	11 ore
Sufa Avanpost	11	0	14 ore
Talmei Yosef	1	0	1 oră
Urim Baza	8	0	9 ore
Yakhini	7	0	12 ore
Yated	0	0	2 zile
Yesha	3	0	1 oră
Yiftah Avanpost	8	0	12 ore
Zikim Baza	22	0	7 ore
Zikim Plaja	18	0	8 ore
Nespecificat	-	5	-

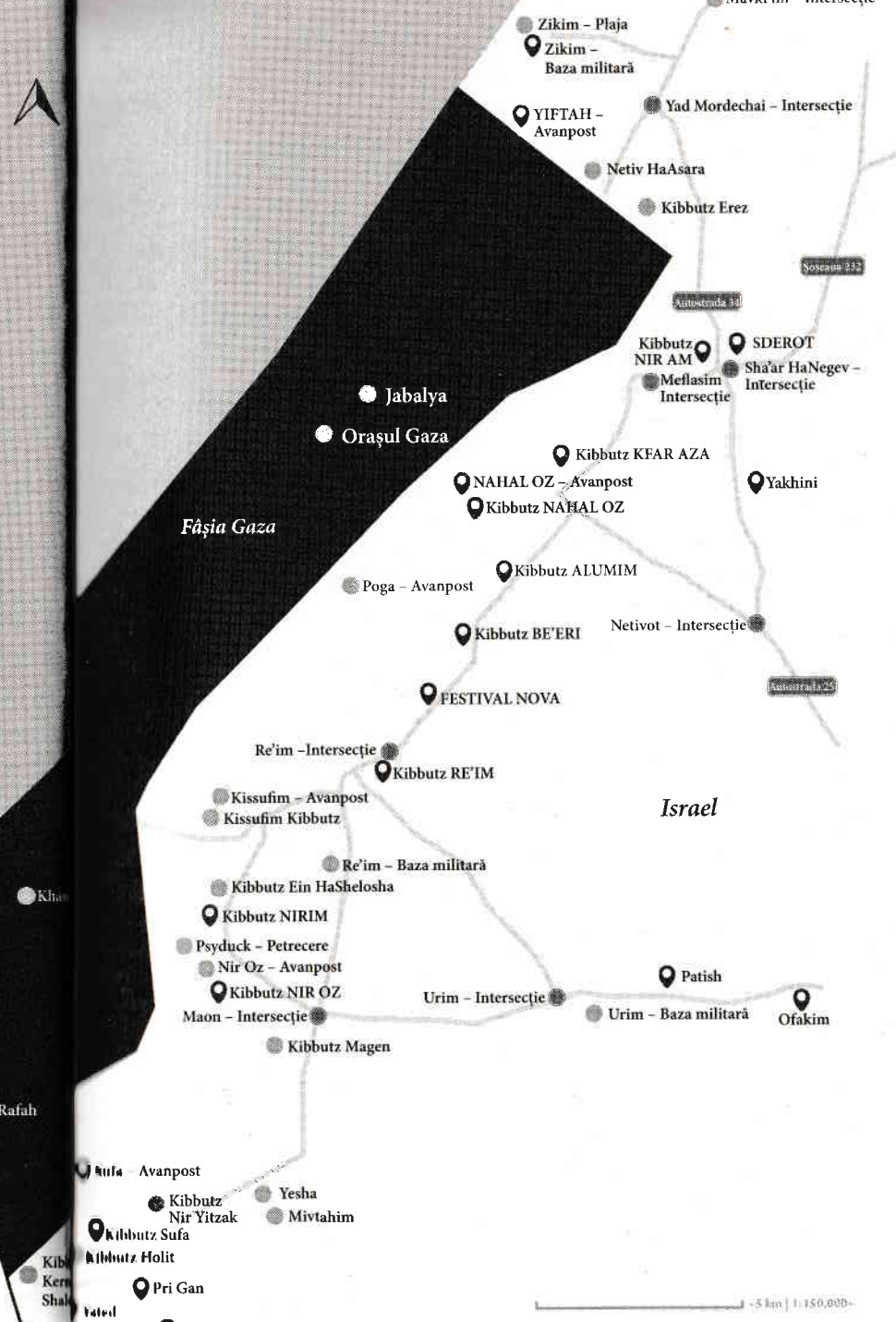
Egipt

Fâșia Gaza

Israel

📍 = Locurile în care s-au desfășurat principalele evenimente cuprinse în carte

● = Alte locuri atacate în 7 octombrie 2023

Tu ții ușa, eu fetița!

Povestea lui Shay-Li Atari

35 de ani

♥ Kfar Aza¹

Yahav și cu mine ne-am cunoscut la școala de teatru și, până în ultima clipă, n-am încetat să ne contrazicem care dintre noi s-a îndrăgostit primul. Eu am spus mereu că el a făcut primul pas; el susține că eu. S-ar putea ca amândoi să avem dreptate. Am intrat la Școala de actorie Nissan Nativ din Tel Aviv după ce am fost victima unui abuz sexual. Am ajuns acolo foarte rănită și complet închisă în mine. Ce nu știam însă era că și Yahav a trecut printr-o traumă înainte de a se înscrie la școală. S-a întâmplat în 2008 și i-a schimbat total viața. Era în kibbutz, în Kfar Aza, când, de nicăieri, a căzut o bombă cu mortar. Pe atunci nu existau adăposturi, nu existau sisteme de alarmă. Bomba a picat din senin și l-a ucis pe Jimmy Kedoshim, tatăl lui Eyal, prietenul lui cel mai bun. Yahav, aflat foarte aproape, în curte, a fost primul care

¹ Kibbutz în sudul Israelului, la trei kilometri de granița cu Gaza. Are aproximativ 700 de locuitori. 52 au fost omorâți pe 7 octombrie și alți 20 au fost declarați dispăruți.

L-a văzut pe Jimmy la pământ. Din când în când, îmi vorbea despre acel moment în care, sub ochii tăi, un om devine un cadavru. Pe atunci Yahav avea 22 de ani, un tânăr care și-a pierdut într-o clipă toată încrederea în lume. Îmi amintesc că, în anul întâi de studii, a făcut un exercițiu și a interpretat cântecul „Erol”¹ al lui Meir Ariel² ca pe un monolog. Yahav avea carismă din plin. Îmi amintesc că mă uitam la el, așa cum era învăluit de lumina scenei, ca într-un fascicul galben de lanternă. Mă uitam și mă întrebam cine e și m-am gândit: „Uau, e talentat”. Treptat-treptat, ne-am pomenit lucrând tot timpul împreună. Scriam împreună. Așa a început legătura noastră, mai întâi am fost parteneri cărora le plăcea să facă artă. În același an, m-a invitat să jucăm împreună o scenă din „Romeo și Julieta”. La una dintre repetiții eram obosiți și ne-am întins pentru o clipă pe o saltea mică. Îmi amintesc că l-am privit deodată în ochi și că am văzut ceva diferit, ceva care mi-a dat senzația de „acasă”. Mai târziu, am înțeles că, atunci când m-a privit în ochi, a fost și pentru el un moment crucial. La una dintre repetiții, ne-am sărutat.

Ne-a luat un timp să devenim un cuplu. El s-a cam speriat, cred, de tot ce simțea. Eu eram cea care îi spuneam că îl iubesc, iar el îmi răspundea:

— Nu știu dacă pot.

Eu îi replicam:

— Bine, dar mă iubești, iar el îmi zicea:

— Poate n-o să reușim să devenim un cuplu.

¹ Cântec israelian de prin anii '70, despre moartea unui tânăr.

² Cântăreț, compozitor și chitarist israelian, 1942 – 1999.

Eu îi spuneam:

— Bine, pleacă și întoarce-te, ce contează, du-te și revino.

Ca și cum eram sigură că mă iubește, nu știu de ce. Simțeam că mă iubește mult. Și eram sigură de dragostea noastră. I-am spus:

— Dacă ai nevoie de timp, ia-ți-l.

Știam că se va întoarce.

În 2016, am avut un accident grav de mașină – câteva răni deschise la piciorul stâng, fracturi grave și o leziune la cap. Un an și două luni am fost la recuperare. Am rămas ținută într-un scaun cu rotile pentru mult timp, întrucât operațiile n-au reușit. Am rămas invalidă, cu dureri, și merg în baston. Fac aproape orice, dar încet.

La început, mi-a fost rușine să ies din casă în baston. Am preferat să șchiopătez sau să mă doară. Cu timpul, m-am trezit că nu prea mai ies. Până ce Yahav mi-a spus:

— Mami, de cine ții cont?! O să-ți cumpăr bastoane în toate culorile!

Și, într-adevăr, am căutat împreună niște bastoane mișto și mi-am cumpărat un baston mov, unul auriu și unul albastru. Am avut toate bastoanele posibile, chiar și unul cu o figurină la capăt, care făcea zgomot. Într-o seară, eram acasă la noi în Jaffa și mâncam pappardelle. Eu eram în scaunul cu rotile. În timp ce mâncam, Yahav a scos o cutiuță în care era un inel și a deschis-o în fața mea. Eu eram cu gura plină de paste. I-am spus *da*, pe nemestecate. Era la doar câteva săptămâni după ce aflasem că nu voi mai putea merge. Șansele – minime, operația – foarte riscantă. Cred că Yahav a ales acel moment pentru a-mi da putere să nu cedez și să mă duc la operație. E posibil să fi vrut să se căsătorească cu mine.

După operație, am început să vizităm mai des Kfar Aza. Acolo totul este mai ușor accesibil dintr-un scaun cu rotile. Mie îmi era comod, iar Yahav a început să se reîndrăgostească de kibbutz. După trauma suferită la moartea tatălui aceluși prieten, munca la câmp, munca pământului, alături de tatăl său, l-a vindecat. Așa mi-a spus. A început să vorbească despre cum o să ne creștem copiii în kibbutz, lângă bunicul și bunica. Eu m-am opus, nu din cauza securității din zonă, ci fiindcă am crezut că o să mă plictisesc și n-o să-mi gădesc de lucru. I-am spus:

— Eu nu vreau, am o viziune în care mă văd tristă, lângă o ușă cu plasă.

Yahav mi-a răspuns:

— Eu am tocmai altă viziune, eu îmi închipui cum stăm noi doi așa în curte, cu o țigară în mână și lângă noi un copil care țopăie prin iarbă în fundul gol și se bălăcește printre toate stropitorile automate.

O clipă am tăcut. Și mi-am închipuit scena. Apoi, deodată i-am spus:

— Mi se pare o viziune frumoasă.

Așa că ne-am mutat. Am locuit aici doi ani și jumătate. Poate ceva mai mult. Adevărul e că era ca un vis. Amândoi făceam filme, regizam, jucam. În doi ani, am făcut patru filme. El lucra la Colegiul Sapir, la secția de cinematografie. Se ocupa cu producția de filme, eu cu editarea. Multe dintre proiectele din sud au ajuns în mâinile mele. Oameni din centrul țării veneau la mine în Kfar Aza, să mă ocup de filmele lor. Ultimul film a lui Yahav, lungmetrajul „Hagadat Kibbutz” (Povestea kibbutzului), a fost filmat aici și mulți localnici au luat parte. Și Iris Haim¹ a jucat în film. A jucat grozav. Încă nu pot să mă uit

¹ Mama unui ostatic răpit de Hamas, ucis din greșeală de armata israeliană.

la film. Apar mulți oameni în el, mulți militari uciși sau ostați. Sala de mese în care am filmat e ciuruită. Am să fac cândva un film. Dar nu acum, nu încă.

Bunicul lui Yahav a murit cu câteva zile înainte de atac. Vineri, 6 octombrie, l-am îngropat în cimitirul kibbutzului. Îmi amintesc că la înmormântare mă gândeam „Uau, ce cimitir frumos, ar fi impresionant să fii înmormântat aici, totul e verde, frunze, pomi”. Yahav a vorbit la înmormântare despre ce a însemnat bunicul pentru el. Și-a iubit bunicul enorm. La sfârșit i-a zis „La revedere, camarade, ne mai întâlnim!” M-a înspăimântat ce i-a spus bunicului la mormânt – „Ne mai întâlnim”. N-am înțeles de ce-a spus asta. În aceeași seară am luat parte la o masă cu toată familia care era în Shiva¹ și toți au vrut să o vadă pe fetița noastră, Shaya, care avea doar o lună. Yahav a luat-o și s-a plimbat cu ea printre toți, ca să se dea mare cu fetița lui. A noastră. În drum spre casă, pe poteci, prin întuneric, am discutat despre cât de special e totul.

— Uau, iubitele, cel mai bun lucru pe care l-am făcut a fost să ne mutăm în kibbutz!

Yahav mi-a răspuns:

— Chiar că uau, și a trecut la alt subiect.

Asta simțeam amândoi, ne era bine cu viețile noastre. Aveam sentimentul că ne aflăm în locul potrivit, la timpul potrivit.

¹ Perioadă de șapte zile de doliu, după înmormântare, la evrei. Shiva se referă numai la rudele de gradul întâi.

La șase și jumătate dimineața ne-am trezit în sunetul alar- melor antiaeriene și al bubuiturilor teribile. În viața mea nu mai auzisem atâtea bombe. Eram încă între somn și trezie, așteptând ca Shaya să se scoale flămândă. Am alergat spre adă- post. Yahav era deja acolo și închidea fereastra de metal și ușa. Fereastra noastră nu prea se închidea, avea ceva la mâner. Casa noastră se afla în cartierul cu locuințe vechi, iar acolo adăposturile nu prea se închideau. Apoi au început mesajele: este invazie, să închidem ușile, să rămânem în case. Atunci Yahav a observat că a dispărut câinele nostru, Bakly. Mi-a spus că se duce să-l caute, iar eu am țipat la el:

— Nu te duce să-l cauți!

Mi-era frică să-l las să iasă, mi-era frică să nu moară. Nu m-a ascultat, pur și simplu a plecat, l-a găsit pe Bakly și l-a adus acasă. De obicei, Bakly latră mult, dar, din cauza bombardamentelor, era foarte speriat. Stătea tăcut și nemișcat. Mie îmi era teamă. Am început să mă rog, să plâng, să mă rog și iar să plâng. Văzându-mă plângând, Bakly a venit la mine și a înce- put să-mi lingă lacrimile. Și azi îmi linge lacrimile. N-a trecut mult și deodată am auzit împușcături. Întâi, puține. Și motoci- clete. Apoi voci care se apropiau, țipete, urlete, se îmbărbătau unii pe alții. „Taal! Taal!”¹. Și vocile se apropiau, iar noi am început să comunicăm prin semne. N-am scos o vorbă. Prin semne ne-am înțeles: „Tu ții ușa, eu fetița!” N-am crezut că vor intra pe fereastră, am crezut că vor intra și vor deschide adă- postul dinăuntru. Brusc, rama ferestrei s-a desprins, au des- chis-o cu forța. Lumina a pătruns în adăpost. Înainte era întuneric și deodată a pătruns lumina zilei. A apărut o mână de terorist, o mână mare și înfricoșătoare. Amândoi eram cu fața spre geam. Eu, în spatele lui Yahav, Shaya în brațele mele.

¹ „Yino” sau „hai” (în lb. arabă).

Nu prea am avut timp, totuși Yahav s-a întors spre mine, arun- cându-mi o ultimă privire. Nu neapărat de despărțire. Mi-a făcut un semn cu capul să fug. Privirea îi era goală, ca și când ar fi înțeles că asta era sfârșitul. Dacă aș fi putut să descriu în cu- vînt ce spunea privirea lui, atunci ar fi fost „Iartă-mă, iubito!”. Apoi s-a întors din nou spre fereastră, a apucat mânerul gea- mului¹ și s-a luptat cu teroristul, încercând să mențină rama metalică a ferestrei. Ultimul lucru pe care mi-l amintesc este spatele lui mișcându-se în lupta cu teroristul. Ultimul lucru.

Yahav a rămas în adăpost, iar eu am ieșit cu Shaya, luând-o la stânga pe o alee. Dacă o luam la dreapta, dădeam direct peste teroriști. Am luat-o însă la stânga. Am început să alerg, desculță, fără telefon, în pijama și în chiloți Kotex, din aceia pentru lăuze. Fugeam și, deodată, am auzit în jurul meu împuș- cături. Era un zgomot necunoscut, un fel de „ptttt”, ca o șuierătură, și am înțeles că o să mor dacă îmi continui drumul pe acea alee. M-am băgat într-un tufiș, lângă gardul de bam- bus al vecinului meu și i-am auzit strigând în urma mea „Taal, taal!”, chiuind de bucurie, ca și când uciderea mea și a Shayeri ar fi fost un trofeu. Din cauza piciorului meu, nu reușeam să alerg repede, așa că am continuat încet, printre tufișuri și bătând la uși. Toate casele erau încuiate, am încercat din casă în casă, din curte în curte, toate erau încuiate. Și mi-a fost frică să strig „Sunt Shay-Li”, ca să nu mă audă teroriștii care erau încă prin preajmă. Apoi am înțeles că n-am încotro s-o apuc, așa că m-am ascuns într-o nișă mică formată între apărătoarea de plasă și ușa casei vecinei mele, Iardena. Shaya dormea încă

¹ Adăposturile din locuințe au, de obicei, o fereastră metalică exterioară și un geam interior.

și mă rugam la Dumnezeu să nu se trezească. M-am rugat și am așteptat, până ce n-am mai auzit pașii teroriștilor. Am aruncat o privire prin plasă și am văzut că teroriștii nu mai sunt acolo. Atunci am ieșit și am continuat să bat la toate ușile și ferestrele caselor. Mi-am dat seama că nu o să-mi deschidă nimeni. Am găsit un șopron într-o grădină, am intrat și l-am închis. Era un șopron din lemn. Am căutat în el ceva ascuțit. Am găsit un ciocan și ceva lung, ca o daltă. Am ținut ciocanul în mână și am băgat daltă în pijama. Am încercat să rămân ascunsă, în spatele unei mașini de spălat. Am acoperit-o pe Shaya cu o lădiță goală de flori, dar i se vedeau piciorușele. Am pus peste încă o ladă și saci cu nisip și îngrășămintă. M-am rugat să nu începă să plângă. Încercam să-mi închipui că nu sunt eu, încercam să-mi imaginez că sunt un personaj dintr-un film de pe vremea Holocaustului. Cineva dintr-un lagăr de concentrare, care își ascunde bebelușul într-un pat suprapus. Nu sunt eu. Sunt într-un film. Asta m-a ajutat să-mi înving frica, m-a ajutat să nu las spaima să mă doboare. În acele momente, după ce am avut răgaz să mă odihnesc, după ce ne-am găsit un ascunziș, am început să pricep unde mă aflu. Îmi venea să strig spre cer, dar nu voiam să fiu auzită. Îmi venea să urlu. M-am simțit prizonieră în propriul corp. Am zbierat pe mutește, fără să scot un sunet. De afară se auzeau tot timpul explozii și răcnetele teroriștilor. Erau veseli. Se spunea că erau drogați, dar nu mi s-a părut. Nu erau „out”. Au alergat după mine și după bebelușul meu, urlând de bucurie. Au tras în mine și în Shaya în perfectă cunoștință de cauză. I-am auzit. În perfectă cunoștință de cauză. După un timp, Shaya a început să plângă. I-a fost greu în șopron când am încetat să mă mișc, fiindcă e obișnuită să adoarmă când o legă. I-am băgat un deget în gură și am sperat că se va liniști. Pentru câteva clipe a mers, dar era flămândă. Nu mâncase de la patru

dimineata. Plânsul se întetea. De afară se auzeau strigăte și am avut senzația că se bucură că m-au găsit. Am priceput că, dacă rămân pe loc, sunt pierdută. M-am hotărât să ies.

În afara șopronului creștea o iarbă deasă, foarte înaltă. Mi-am dat seama că, dacă vreau să ajung la următorul șir de case, trebuie să o străbat. Am mai încercat să bat la niște uși, dar nici de data asta nu mi s-a deschis. Am înțeles că n-am ce face, trebuie să traversez iarbă. Printre tufișuri, am zărit de partea cealaltă, într-o casă cu ușa deschisă, o cameră de serviciu folosită de obicei pentru spălătul rufelor.

M-am hotărât să alerg într-acolo. Am ieșit dintre tufișuri și am pornit să traversez prin iarbă. Am alergat, și-am alergat, și-am alergat, fără să mă uit înapoi. Nu te uita, nu te uita, îmi ziceam, aleargă, aleargă. Am ajuns în spălătorie. Când am intrat, am auzit un glas prin geam, care îmi șoptea:

— Vino, vino, intră!

Era vocea lui Zuli, era casa lui Zuli și Liron, îngerii mei păzitori. Familie cu trei copii. Casa însemna un acoperiș deasupra capului. Zuli avea un pistol și stătea de pază la ușă. Când am intrat, fiul lui s-a speriat de mine, când m-a văzut atât de mare și cu un ciocan în mână. A crezut că sunt un terorist, probabil. Le-am spus:

— Scuze, scuze, n-am știut unde să mă duc.

Am văzut cei trei copii și i-am spus lui Liron:

— Iartă-mă, iartă-mă că am venit cu ea aici.

Am știut că, în situația dată, când toți trebuie să se ascundă și să rămână în liniște, un bebeluș plângând poate fi o bombă cu ceas și chiar am crezut că prezența mea cu fetița s-ar putea să-i ducă la pieire. Mi-am tot cerut iertare. I-am spus lui Liron: